

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Sentința civilă nr. 1600

Ședința publică din data de: 27.03.2013

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: LAVINIA MAGDALENA BULGARU

GREFIER: CARMEN DANIELA DIACONU

Pe rol se află soluționarea cererii în contencios administrativ și fiscal formulate de reclamanta ASOCIAȚIA MAGISTRAȚILOR DIN ROMÂNIA în contradictoriu cu pârâtul CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII, având ca obiect comunicare informații de interes public (Legea nr. 544/2001).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 15.03.2013, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, iar Tribunalul, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 22.03.2013 și pentru azi, 27.03.2013, când a hotărât următoarele :

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

I. Obiectul acțiunii

1. Prin *cererea* înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr. 33874/3/27.08.2012, reclamanta ASOCIAȚIA MAGISTRAȚILOR DIN ROMÂNIA a solicitat în contradictoriu cu pârâtul CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII obligarea de a-i comunica, de la înființarea acestuia și până la data solicitării, respectiv 15 iunie 2012, la nivel național:

a). pentru câte persoane – și care anume – transferate din funcția de procuror în aceea de judecător, indiferent de gradul instanței, acest organism a înaintat Președintelui României propunerea de numire prin decret prezidențial a celor în cauză, în funcția de judecător și s-au emis decretele de numire - cu indicarea numărului din Monitorul Oficial în care au fost publicate;

b). comunicarea la nivel național, pentru aceeași perioadă, a procurorilor care au fost transferați în funcția de judecător, indiferent de gradul instanței și pentru care nu există până la momentul sesizării reclamantei, hotărâri ale acestui organism care să fie transmise Președintelui României, pentru emiterea decretelor de numire în funcție, potrivit propunerilor înaintate.

A mai solicitat reclamanta obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de această cauză.

În dezvoltarea *motivelor în fapt*, reclamanta a arătat că la data de 15.06.2012, prin adresa înregistrată la AMR la nr. 68/15.06.2012 și la CSM sub nr.17176/1154/15.06.2012, a solicitat să i se comunice:

- a). pentru câte persoane - și care anume- transferate din funcția de procuror în aceea de judecător, indiferent de gradul instanței, acest organism a înaintat Președintelui României propunerea de numire prin decret prezidențial a celor în cauză în funcția de judecător și s-au emis decretele de numire- cu indicarea numărului din Monitorul Oficial în care au fost publicate;

-b). comunicarea la nivel național, pentru aceeași perioadă, a procurorilor care au fost transferați în funcții de judecători, indiferent de gradul instanței și pentru care nu există până la momentul sesizării, hotărâri ale acestui organism care să fie transmise Președintelui României, pentru emiterea decretelor de numire în funcție, potrivit propunerilor înaintate.

A arătat reclamanta că cererea adresată pârâtului s-a întemeiat pe argumentația juridică potrivit căreia numai judecătorii numiți de Președintele României sunt inamovibili și respectiv că persoanele care, fiind numite de Președintele României în funcția de procuror și ulterior „se transferă” ca judecător, fără a mai fi numite de șeful statului în această din urmă funcție, nu sunt inamovibile și deci nu își pot exercita în mod legal atribuțiile, invocând reclamanta în acest sens dispozițiile art. 124 și art.133 din Constituția României din 21 noiembrie 1991, reluate și în art.51, 73 lit. a și 75 din Legea nr. 92/1992.

S-a mai arătat că în cursul anilor 1995 și 1996, bazate pe aceste prevederi legale, au fost emise mai multe decrete privind numirea de judecători la tribunale și procurori la parchetele de pe lângă acestea, judecătorii fiind numiți prin decret prezidențial și devenind astfel inamovibili (exemplu: Decretul 347/27 noiembrie 1995), iar Constituția revizuită a României, intrată în vigoare la data de 29 octombrie 2003, a menținut în totalitate regimul legal anterior, prin art. 125 coroborat cu art. 134, privind atribuțiile CSM de a propune Președintelui României numirea în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați, în condițiile legii.

Apreciază astfel reclamanta că prevederile art. 133 din Constituția României detaliază principalele atribuții ale CSM, stabilind că acest organism este singura autoritate care selectează candidații pentru funcția de magistrat, propunând atunci când sunt îndeplinite condițiile legale, Președintelui României numirea acestora ca judecători și procurori, principii preluate de Legea nr. 303/2004 și de Legea nr. 317/2004, ce statuează că, deși sunt înglobați în același concept constituțional de magistrați, între judecători și procurori există importante deosebiri de statut și atribuții, precum faptul esențial că judecătorii sunt inamovibili, iar procurorii beneficiază doar de stabilitate.

Mai arată reclamanta că opinia exprimată de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, conform căreia în perioada 1992-1994, în condițiile art. 69 din Legea nr. 92/1992, trecerea din funcția de judecător în cea de procuror și invers este asimilată transferului și nu era condiționată de emiterea unui decret de numire de către Președintele României, iar odată cu abrogarea Legii nr. 92/1992 și intrarea în vigoare a Legii nr. 303/2004, condițiile și instituțiile implicate în actele de numire corespunzătoare etapelor de traseu profesional/carieră a magistraților, sunt reglementate în *Capitolul V - promovarea judecătorilor și procurorilor și numirea în funcțiile de conducere*, nu este sustenabilă. Apreciază reclamanta drept eludare indubitabilă a Constituției considerarea

schimbării de statut constituțional de la procuror la judecător ca pe un simplu transfer de competența CSM.

Totodată, arată că această optică teoretică este contrazisă chiar de practica organismului respectiv: decretul prezidențial nr. 1829/30 noiembrie 2009, decretul prezidențial nr. 935/30 septembrie 2010, decretul prezidențial nr. 470/6 mai 2011, prin care, în conformitate cu art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituție, ale art. 61 din Legea nr.303/2004 și art. 35 lit. a din Legea nr.317/2004, în considerarea hotărârilor CSM procurorii sunt eliberați din această funcție și numiți în aceea de judecător.

A menționat reclamanta în petitul acțiunii că la data de 26 iunie a fost înregistrat prin fax la AMR răspunsul la solicitare, prin care CSM comunica faptul că „la solicitarea Direcției Resurse Umane și Organizare din cadrul CSM, motivată de necesitatea unei documentații complexe și voluminoase răspunsul urmează să fie transmis în termen de 30 de zile, conform art. 7 alin. (1) din Legea 544/ 2001”, iar la data de 24 iulie 2012 – numai prin e mail – CSM comunica faptul că „prin Hotărârea nr. 38/17.01.2008 Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a statuat că reprezintă informații de interes public datele din dosarele profesionale ale judecătorilor și procurorilor în funcție, precum și ale foștilor judecători și procurori, referitoare la traseul profesional, calificativele acordate în urma evaluării activității profesionale și sancțiunile disciplinare aplicate în cadrul carierei profesionale. Prin sentința civilă 2850/ 28 octombrie 2008, la solicitarea AMR, Curtea de Apel București a anulat această hotărâre. În conformitate cu art. 42 alin. 2 și alin. 3 din Legea 303/2004 datele conținute în dosarul profesional sunt confidențiale, judecătorii și procurorii au acces la propriul dosar profesional și pot obține copii ale actelor existente în dosar, așa încât CSM nu poate da curs cererilor”

În aceste împrejurări, apreciază reclamanta că refuzul pârâtului CSM de a comunica datele solicitate este nejustificat și nelegal și îi prejudiciază demersurile privind clarificarea statutului real profesional al judecătorilor și procurorilor în raport cu dispozițiile legale în vigoare. Astfel, consideră reclamanta că răspunsul pârâtului este contrazis de însuși faptul că toate hotărârile de transfer privind judecătorii și procurorii sunt publice pe site-ul organismului respectiv, așadar, dacă legea, pe de o parte, nu distinge mai multe categorii de „transferuri”, iar pe de altă parte, dacă toate hotărârile privind transferurile acordate sunt aduse la cunoștința publicului, nu rezultă nicidecum faptul că aceste informații ar avea un alt fel de caracter decât public.

În al doilea rând, se susține că informațiile solicitate nu aduc vreo atingere datelor confidențiale personale ale magistratului respectiv, deoarece ele se refera la situații ce au fost aduse – la momentul producerii – la cunoștința publicului, nu pot fi ascunse, neavând un caracter obscur, se refera efectiv la schimbarea funcției unui judecător/procuror, ceea ce nu este nici nelegal și nici imoral.

Arată reclamanta că în cariera profesională a unui absolvent al facultății de drept intervin nenumărate motivații/situații pentru care acesta dorește să exercite una dintre funcțiile de judecător, procuror, notar, avocat, consilier juridic, situații absolut firești. Ceea ce interesează nu este decât respectarea legilor în vigoare cu privire la modalitățile de trecere dintr-o funcție în alta a magistratului. Așadar, modalitatea de respectare a dispozițiilor legale privind schimbarea funcției de judecător în cea de procuror și invers nu

poate avea un caracter confidențial, în înțelesul acceptat de CSM, deoarece aceasta reprezintă însăși esența respectării legii de către cei îndrituiți să o aplice, precum și garanția transparenței activității acestora, ambele ca elemente de fond ale unui stat democratic.

În drept, a invocat art. 22 alin. (2) din Legea nr.544/2001, Legea nr.554/2004.

2. La termenul de judecată din 01.02.2013, reclamanta a depus *note de ședință (f. 33)*, în care a înțeles să formuleze concluzii privind excepția necompetenței materiale a Tribunalului București, apreciind că în cauză ar fi fost invocată această excepție, situație care a și fundamentat formularea cererii de preschimbare a primului termen de judecată.

3. În interiorul termenului de amânare a pronunțării, reclamanta a depus *concluzii scrise (f. 122-124)*.

2. Poziția procesuală a pârâtului

Legal citat, pârâtul CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII a depus *Intâmpinare* la data de 24.01.2013 (f.29-31), prin care a solicitat respingerea cererii ca neintemeiată, apreciind în esență că nu există un drept prevăzut de lege în favoarea reclamantei și care să fi fost vătămat prin refuzul de a comunica niște date exceptate de lege ca fiind informații de interes public.

A motivat astfel pârâtul că prin adresa înregistrată sub nr.9/17176/1154/20.07.2012, a explicat reclamantei că numirile procurorilor în funcția de judecător s-au făcut cu aplicarea legii în vigoare la acea dată, iar datele personale continute în mapele profesionale ale judecătorilor sunt confidențiale, atât potrivit sentinței civile nr.2850/28.10.2008 pronunțate de Curtea de Apel București, irevocabilă, cât și potrivit dispozițiilor art. 12 alin. (1) lit.d din Legea nr.544/2001, cu modificările ulterioare.

Din interpretarea coroborată a dispozițiilor legale sus-menționate cu art. 2 lit.b și c din Legea nr.544/2001, apreciază pârâtul că reiese fără dubiu caracterul exceptat din sfera informațiilor de interes public al solicitării privind comunicarea numelor persoanelor și a datelor privind evoluția profesională (fie ea judecător, procuror sau nu).

De asemenea, a invocat dincidența art. 42 din Legea nr.303/2004, în sensul că datele din dosarul profesional al judecătorilor și procurorilor sunt confidențiale și permit doar titularilor accesul la propriul dosar profesional, apreciind așadar că evoluția profesională a unei persoane nu are caracterul unei informații care privește activitatea instituției publice în cadrul căreia aceasta își exercită profesia.

Pe de altă parte, a arătat că publicarea decretelor de numire sau eliberare din funcție a judecătorilor și procurorilor, a hotărârilor adoptate de Consiliul Superior al Magistraturii în ceea ce privește diverse aspecte legate de cariera unui magistrat, reprezintă exclusiv modalitatea de aducere la cunoștința opiniei publice a unor acte aparținând unor autorități publice, a căror comunicare se impune potrivit legii și nu poate fi de natură să înlăture caracterul confidențial și personal al datelor cuprinse în dosarul profesional al unui judecător sau procuror.

A mai invocat pârâtul că în speță este operabil principiul specialității capacității de folosință a persoanelor juridice fără scop lucrativ, preluat în cuprinsul dispozițiilor art. 206 alin.(2) din Noul Cod Civil, potrivit căruia acestea pot avea doar acele drepturi și obligații care sunt necesare pentru realizarea scopului stabilit prin lege, actul de constituire sau statut, or scopul asociației reclamante îl reprezintă apărarea intereselor magistraților, membri ai asociației, al căror statut profesional este înregistrat odată cu aderarea la asociație, conform Anexei nr.5 la Regulamentul de organizare și funcționare a asociației, privind procedura de admitere în asociație.

De asemenea, referitor la propria sa activitate, a învederat pârâtul că, potrivit dispozițiilor art.29 alin.(2) din Legea nr.317/2004, asociațiile profesionale ale judecătorilor și procurorilor pot participa la lucrările plenului și ale secțiilor, exprimând, atunci când consideră necesar, un punct de vedere asupra problemelor ce se dezbat, la inițiativa lor sau la solicitarea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, or hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor se publică în Buletinul Oficial și pe site-ul instituției, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (6) din același act normativ.

În fine, a invocat pârâtul nedovedirea de către Nu în ultimul rând, considerăm că reclamantă a vreunui prejudiciu suferit din necomunicarea acestor date, demersurile privind clarificarea statutului real al judecătorilor și procurorilor nefiind. În opinia acestuia o motivare în sensul procedural al termenului, câtă vreme titularii „statutului real” nu au solicitat nicio clarificare.

III. Aspecte procesuale

Prin încheierea din camera de consiliu de la 16.11.2012, Tribunalul a admis cererea formulată de reclamantă și a preschimbat primul termen de judecată, stabilit aleatoriu la data de 18.10.2013, cu termenul din data de 01.02.2013 (f.23).

A fost administrată proba cu înscrisuri, în cadrul căreia au fost depuse cererea de comunicare a informațiilor înregistrată la reclamantă sub nr. 68/15.06.2012 (f. 8-12), adresa de revenire a reclamantei, înregistrată sub nr.106/21.08.2012 (f. 13), adresa pârâtului nr.9/17176/1154/26.06.2012 (f.14), adresa CSM nr. 9/17176/1154/20.07.2012 (f.15), sentința civilă nr. 2850/28.10.2008 a Curții de Apel București-Secția a VIII-a SCAF în dosarul nr. 1710/2/2008 (f. 42-45) și încheierea Curții de Apel București-Secția a VIII-a SCAF din 10.02.2009 de îndreptare a erorii materiale în dosarul nr. 1710/2/2008 (f. 98), Hotărârea Plenului CSM nr.38/17.01.2008 (f.46-54), HG nr. 530/2008 privind recunoașterea Asociației Magistraților din România ca fiind de utilitate publică (f. 85), Statutul Asociației Magistraților din România (f. 86-92), practică judiciară (f. 93-96, 125-128), dovezi privind cheltuielile judiciare efectuate de reclamantă (f.130).

IV. Soluționarea cauzei pe fond

Pe fondul cauzei, se reține că plângerea reclamantei este intemeiată în parte, pentru considerentele ce urmează:

Tribunalul constată că, în fapt, prin cererea transmisă pârâtului la data de 15.06.2012 (f.8-12), reclamanta a solicitat autorității publice pârâte, în condițiile art.3 și 6 din Legea nr.544/2001, comunicarea numărului și identității persoanelor transferate din funcția de procuror în cea de judecător, indiferent de gradul instanței, pentru care, de la înființarea Consiliului Superior al Magistraturii, la nivel național, acest organism a înaintat Președintelui României propunerea de numire prin decret prezidențial, a celor în cauză în funcția de judecător și s-au emis decretele de numire cu indicarea numărului Monitorului Oficial în care acestea au fost publicate, precum și comunicarea, nominal, la nivel național, a procurorilor care au fost transferați în funcții de judecători, indiferent de nivelul de instanță și pentru care nu există, până la momentul solicitării, hotărâri ale acestei instituții care să fie transmise Președinției, pentru emiterea decretelor de numire în funcție, potrivit propunerilor înaintate.

În răspunsul inițial al pârâtului, emis sub nr.9/17176/1154/26.06.2012 și transmis reclamantei pe fax (f.14), s-a comunicat împrejurarea că la solicitarea Direcției Resurse Umane și Organizare din cadrul CSM, motivată de necesitatea unei documentații complexe și voluminoase răspunsul urmează să fie transmis în termen de 30 de zile, conform art. 7 alin. (1) din Legea 544/ 2001.

Ulterior a fost comunicată reclamantei prin poșta electronică, la data de 24.07.2012, de pe adresa csm-presa@csm1909.ro, adresa emisă de pârâtul CSM sub nr. 9/17176/1154/20.07.2012 (f.15), prin care s-a comunicat solicitantei faptul că ocuparea funcției de judecător prin transferul din funcția de procuror, dispus de Consiliul Superior al Magistraturii sub imperiul Legii nr. 92/1992, s-a realizat în acord și cu respectarea prevederilor art. 70 (avansarea și transferarea judecătorilor și procurorilor), respectiv art. 69 după republicare (promovarea și transferarea judecătorilor și procurorilor); că dispozițiile art. 70 din Legea nr. 92/1992 (art. 69 după republicarea legii) nu au fost declarate neconstituționale pe întreaga durată în care s-au aflat în vigoare, astfel că acestora trebuie să le fie recunoscute toate efectele pe care forța juridică a unei legi le impune, precum și că dispozițiile amintite și-au produs efectele atât în perioada de tranziție (01.07.1992 - 30.10.1996), perioada înăuntrul căreia Consiliul Superior al Magistraturii a analizat și propus numirea judecătorilor și procurorilor în funcție, de către Președintele României, cât și după finalizarea acestei proceduri, până la abrogarea Legii nr. 92/1992, fără ca în activitatea legii să intervină evenimente care să modifice sfera de aplicare/interpretare a instituției transferului în funcțiile din sistemul judiciar.

A mai arătat pârâtul în răspunsul comunicat faptul că prin Hotărârea nr. 38/17.01.2008 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii s-a statuat că reprezintă informații de interes public datele din dosarele profesionale ale judecătorilor și procurorilor în funcție, precum și ale foștilor judecători și procurori, referitoare la traseul profesional, calificativele acordate în urma evaluării activității profesionale și sancțiunile disciplinare aplicate în cursul carierei profesionale. Urmare contestării acestei hotărâri de către Asociația Magistraților din România, prin sentința civilă nr. 2850/28.10.2008, Curtea de Apel București a decis anularea Hotărârii nr. 38/17.01.2008 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

De asemenea, a transmis că în conformitate cu dispozițiile art. 42 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, republicată cu modificările și completările ulterioare, datele conținute în dosarul profesional sunt confidențiale, în condițiile prevăzute de lege, iar în acord cu alin. (3) al aceluiași articol, judecătorii și procurorii au acces la propriul dosar profesional și pot obține copii ale actelor existente în dosar.

În consecință, pârâtul a comunicat faptul că, în raport cu dispozițiile legale incidente în procedura de transfer al procurorilor în funcția de judecător, așa cum era reglementată de Legea nr. 92/1992 și cu caracterul informațiilor pe care Asociația Magistraților din România le-a solicitat, nu poate da curs cererilor.

Potrivit art. 2 lit. b din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, prin informație de interes public se înțelege *orice informație care privește activitățile sau rezultă din activitățile unei autorități sau instituții publice*, indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informației, iar prin art. 6 alin. (1) din același act normativ s-a prevăzut că *orice persoană are dreptul să solicite și să obțină de la autoritățile și instituțiile publice aceste informații, în condițiile legii, corelativ fiind prevăzută obligația acestor autorități și instituții de a asigura persoanelor, la cererea acestora, informațiile de interes public solicitate în scris sau verbal - alin. (2).*

Sub aspectul legitimității reclamantei de a solicita informațiile publice în cauza pendinte, referitor la argumentul avansat de pârât privind lipsa interesului public al AMR, Tribunalul nu poate valida apărarea pârâtului privind restrângerea exercitării dreptului la informații de interes public al reclamantei ca efect al principiului specialității capacității de folosință a persoanelor juridice fără scop lucrativ. De plano, Tribunalul reamintește că în sistemul pozitiv de reglementare al dreptului la comunicarea informațiilor de interes public, în raport cu sensul evident al art. 4 coroborat cu art. 1 din Legea nr. 544/2001, exercițiul dreptului la acțiune nu este supus condiționărilor privind capacitatea de folosință sau interesul persoanei solicitante, dispozițiile legale fiind instituite pentru protejarea dreptului la informare al *oricărei persoane*, necondiționat de dovedirea unui interes public sau privat și implicit, necondiționat de întinderea drepturilor civile ale persoanei în cauză.

Potrivit art. 22 alin. (1) din Legea nr. 544/2001, în cazul în care o persoană *se consideră vătămată în drepturile sale, prevăzute în prezenta lege, aceasta poate face plângere la secția de contencios administrativ a tribunalului în a cărei rază teritorială domiciliază sau în a cărei rază teritorială se află sediul autorității ori al instituției publice.*

În materia contenciosului administrativ, căruia i se circumscriu și litigiile întemeiate pe prevederile Legii nr. 544/2001, interesul, ca și *condiție de exercitare a dreptului la acțiune*, trebuie privit în strânsă legătură cu *aprecierea subiectivă a celui care reclamă producerea unei vătămări prin refuzul de comunicare a unor informații pretins publice*, astfel cum rezultă și din dispozițiile mai-sus citate. Or, reclamanta se pretinde vătămată în dreptul său garantat de acest act normativ privind liberul acces la informații de interes public, prin faptul că pârâtul nu a răspuns demersurilor sale, astfel că soluționarea favorabilă a cererii sale de comunicare a informațiilor de interes public nu poate fi refuzată exclusiv cu argumentul lipsei de interes sau al specialității capacității sale de folosință.

Tribunalul, ca primă jurisdicție de contencios administrativ este obligat ca în virtutea dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 544/2001, să cenzureze în ce măsură refuzul explicit ori tacit de a comunica informațiile solicitate de petent provoacă acestuia o vătămare a drepturilor prevăzute de Legea nr. 544/2001.

Or, se constată că prin refuzul motivat al comunicării informațiilor solicitate, reclamantei petente i-a fost vătămat în parte dreptul prevăzut și garantat de lege de acces liber la informațiile de interes public.

În mod evident, pârâtul face parte din categoria subordonată de lege obligației de a comunica informațiile de interes public pe care le gestionează, de altfel acesta necontestând deținerea informațiilor solicitate de reclamantă, ci negând pe de o parte caracterul public al acestora, iar pe de altă parte posibilitatea efectivă de diseminare a acestor informații, în raport cu dispozițiile legale incidente în procedura de transfer al procurorilor în funcția de judecător, așa cum era reglementată de Legea nr. 92/1992.

Sub aspectul caracterului public al informațiilor solicitate, Tribunalul reține de plano că *sfera informațiilor solicitate – vizând procurorii numiți în funcția de judecător – se încadrează în obiectul de reglementare al Legii nr.544/2001, înca informațiile concrete solicitate de reclamantă urmează a fi tratate în soluționarea cauzei în mod distinct, raportat la limitele impuse de norma legală.*

Astfel, se constată că deși pârâtul a invocat caracterul exclus de la comunicare al oricăror date conținute în dosarul profesional al magistratului, art. 29 alin.(6) din Legea nr.317/2004 obligă CSM să publice hotărârile privind cariera judecătorilor și procurorilor, indiferent de dispozițiile Hotărârii Plenului CSM nr.38/17.01.2008 (f.46-54) și de înlăturarea irevocabilă din ordinea juridică a acestui act administrativ cu caracter normativ, forța juridică a normei legale impunându-se atât forței juridice a normei interpretative emise de autoritatea publică pârâtă, cât și actului jurisdicțional invocat de pârât. În plus, față de sfera informațiilor solicitate de reclamantă, este lipsit de relevanță regimul juridic al informațiilor cuprinse în dosarul profesional al unui judecător sau procuror, contrar aprecierii exprimate de pârât în întâmpinare, întrucât obiectul interesului reclamat în cauză nu rezultă *exclusiv din dosarul profesional al magistratului, ci din activitatea administrativă a autorității pârâte, exprimată în acte de putere publică, date publicității din oficiu, fără a determina în mod necesar accesarea informațiilor specifice dosarului profesional.*

În consecință, nu poate fi admisă poziția procesuală a pârâtului, care, prevalându-se de efectul imperativ al dispozițiilor art.42 din Legea nr.303/2004 – potrivit cu care *datele din dosarul profesional al judecătorilor și procurorilor sunt confidentiale și permit doar titularilor accesul la propriul dosar profesional* – încadrează de plano totalitatea informațiilor solicitate de reclamantă în sfera celor exceptate de la comunicare publică, apreciind limitativ că datele solicitate, fiind în directă conexiune cu evoluția profesională a magistraților, nu au caracterul unei informații care privesc activitatea instituției publice în cadrul căreia aceștia își exercită profesia.

Este real, pe de altă parte, și că potrivit art.42 din Legea nr.303/2004, *„(1) Evoluția carierei de judecător sau procuror se consemnează în fișa din dosarul profesional, care se întocmește și se păstrează de Consiliul Superior al Magistraturii. (2) Datele conținute în dosarul profesional sunt confidentiale, în condițiile prevăzute de lege. (3) Judecătorii și*

procurorii au acces la propriul dosar profesional și pot obține copii ale actelor existente în dosar."

În cauza pendinte însă nu se ridică doar problema comunicării unor date oarecare conținute în dosarele profesionale ale magistraților privind evoluția profesională a acestora, ci a unor date ce vizează exercitarea funcției publice a acestora și *anume a acelor cuprinse în decretele de numire în funcție, precum și în hotărârile emise de pârât, referitoare la cariera judecătorilor și procurorilor, fiind esențial în acest sens atributul exclusiv al autorității publice pârâte de a înainta Președintelui României propunerile de numire în funcție*, astfel încât doar o parte din informațiile invocate de reclamantă sunt informații de interes public, aflate sub incidența obligației de comunicare potrivit Legii nr.544/2001, informații care – astfel cum s-a reținut în precedent – în succesiunea în timp a reglementărilor privind statutul magistraților, au fost sau nu supuse regimului publicării din oficiu.

Specificul raporturilor de drept administrativ, caracterizate prin preeminența interesului public, impune ca în conduita autorităților publice să se asigure un just echilibru între interesul public pe care autoritatea publică este obligată să-l ocrotească în limitele competenței conferite de lege, pe de o parte, și dreptul subiecților sau interesul legitim privat căruia i s-ar putea aduce atingere, pe de altă parte.

De asemenea, cu referire la comunicarea numelor procurorilor numiți în funcția de judecător, Tribunalul reține că dispozițiile art.2 lit. c din Legea nr.544/2001 privind exceptarea de la comunicare a datelor cu caracter personal nu se află în conflict cu prevederile art. 29 alin.(6) din Legea nr.317/2004 vizând obligația CSM de publicare a hotărârilor privind cariera judecătorilor și procurorilor din Legea nr.317/2004, întrucât aceasta din urmă constituie, de altfel, norma specială, derogatorie de la regimul de exceptare instituit de Legea nr.544/2001, iar publicarea acestor hotărâri impune, cu certitudine, și publicarea numelor respectivelor persoane numite în funcția de judecător.

Sub aspectul conținutului concret al informațiilor solicitate, Tribunalul va proceda la analiza succintă a evoluției modului de reglementare a procedurii de numire/transfer din funcția de procuror în funcția de judecător, de la înființarea Consiliului Superior al Magistraturii până la data sesizării acestuia cu solicitarea reclamantei.

Astfel, se constată că potrivit art. 70 din Legea nr.92/1992, „(1) Avansarea și transferarea judecătorilor în funcțiile din magistratură se dispun de către Consiliul Superior al Magistraturii, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege. (2) Avansarea și transferarea procurorilor în funcțiile din Ministerul Public se fac de către ministrul justiției, la propunerea procurorului general, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege, iar transferarea procurorilor în funcțiile de judecători se face potrivit prevederilor alin. 1.” (subl. n.), art. 70 devenind art.69, în urma republicării Legii nr.92/1992 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 30.09.1997, iar ulterior, a fost abrogat în baza art.107 alin.(2) lit.b din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor,

Odată cu intrarea în vigoare a Legii nr.303/2004, prin art.59 a fost consacrată legislativ procedura numirii, la cerere, a judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător, „prin decret al Președintelui României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, cu respectarea condițiilor prevăzute în prezenta

lege.", iar prin art. 36 alin.(1) din Legea nr.317/2004 au fost reglementate atribuțiile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii referitoare la cariera magistraților:

„ a). propune Președintelui României numirea în funcție și eliberarea din funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați. În cazul judecătorilor în funcție ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, plenul examinează și recomandările primite de la Colegiul de conducere al acestei Curți; [...]

g). aprobă transferul magistraților; [...]" (subl. n.), așadar fiind reglementată în mod expres și competența Plenului Consiliului Superior al Magistraturii de a aproba transferul între funcțiile din magistratură, fără a exista astfel de atribuții în sarcina secțiilor de judecători sau de procurori.

Ulterior, în baza art.83 din Titlul XVII al Legii nr.247/2005, art. 59 din Legea nr.303/2004 a fost modificat în sensul că „(1) La cererea motivată, judecătorii pot fi numiți în funcția de procuror, iar procurorii în funcția de judecător, prin decret al Președintelui României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, cu respectarea condițiilor prevăzute în prezenta lege. (2) Pentru numirea în funcțiile prevăzute la alin. (1), candidații vor susține un interviu în fața secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii în cazul procurorilor care solicită numirea ca judecători și, respectiv, a secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii în cazul judecătorilor care solicită numirea ca procuror.”, (subl. n.), art.59 devenind ulterior, odată cu republicarea Legii nr.303/2004, în baza Legii nr.247/2005, art.61.

Totodată, potrivit art. 35 din Legea nr.317/2004, „Plenul Consiliului Superior al Magistraturii are următoarele atribuții referitoare la cariera judecătorilor și procurorilor; a) propune Președintelui României numirea în funcție și eliberarea din funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați; [...].” (subl. n.), fiind reglementată în mod distinct competența secțiilor corespunzătoare ale CSM în materia aprobării transferului judecătorilor și procurorilor, iar odată cu adoptarea Hotărârii nr.193/2006 a Plenului CSM, publicată în M. Of. nr.329/2006, pentru aprobarea regulamentului privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, delegarea judecătorilor, numirea judecătorilor și procurorilor în alte funcții de conducere, precum și numirea judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător, a fost reglementată în art.22-23, procedura de numire a judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător, după cum urmează:

Art. 22. - (1) Cererea de numire a judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător se formulează în scris și se depune la Consiliul Superior al Magistraturii.

(2) Direcția resurse umane și organizare solicită punctul de vedere al președintelui instanței sau al conducătorului parchetului la care funcționează judecătorul ori procurorul care solicită numirea în funcția de judecător, respectiv de procuror, și întocmește, în termen de cel mult 15 zile de la primirea cererii, un referat în care prezintă datele relevante privind cariera judecătorului sau a procurorului, situația posturilor vacante și a celor ocupate la instanța sau la parchetul la care funcționează judecătorul ori procurorul în cauză și la instanța sau parchetul la care se solicită transferul, precum și volumul de activitate și încărcătura pe judecător ori procuror la instanța sau parchetul implicat în procedura de transfer.

138

(3) Referatul întocmit potrivit alineatului precedent va cuprinde date privind procedurile aflate în curs de derulare pentru numirea sau promovarea în funcțiile de judecător ori de procuror, precum și numărul cererilor de transfer formulate pentru instanța sau parchetul la care se propune ocuparea funcției în condițiile prezentului articol. De asemenea, în cuprinsul referatului vor fi inserate precizări vizând dificultățile de ocupare a posturilor vacante la instanța sau parchetul la care se solicită transferul și durata vacanțelor posturilor la instanța ori parchetul în cauză.

Art. 23. - (1) Judecătorul sau procurorul care solicită numirea în una dintre funcțiile prevăzute la art. 22 va fi invitat pentru a susține un interviu în fața secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii.

(2) Secția corespunzătoare a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii adoptă o hotărâre și sesizează Plenul Consiliului.

(3) În cazul admiterii cererii, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii propune Președintelui României eliberarea din funcția de judecător și numirea ca procuror sau, după caz, eliberarea din funcția de procuror și numirea ca judecător.

(4) Dispozițiile art. 1 alin. (2) se aplică în mod corespunzător." (subl. n.)

În ceea ce privește accesibilitatea efectivă la informațiile solicitate, Tribunalul reține că Legea nr.92/1992 nu reglementa modalitatea de acces al persoanelor interesate la conținutul hotărârilor privind cariera și drepturile magistraților, adoptate de Plenul sau secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, implicit cu privire la numirea/transferul din funcția de procuror în cea de judecător.

În forma inițială a Legii nr.317/2004, față de dispozițiile art.30 alin. (4) – „Ordinea de zi și hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii se publică în Buletinul Oficial al Consiliului Superior al Magistraturii sau pe pagina de Internet a Consiliului Superior al Magistraturii.” – se constată că în fapt, neexistând o reglementare expresă a obligației de publicare a hotărârilor adoptate de pârât în materia carierei și drepturilor magistraților, astfel de hotărâri nu au putut fi identificate publicate pe pagina de internet a autorității pârâte, iar aceasta, pe de altă parte, nu a putut face dovada unei accesibilități efective a reclamantei la Buletinul Oficial al Consiliului Superior al Magistraturii aferent perioadei de referință.

Ulterior, potrivit art. 30 alin.(3¹) și (3²) din Legea nr.317/2004 (forma după intrarea în vigoare a Titlului XV art. I pct. 35 din Legea nr. 247/2005) „(3¹) Hotărârile Plenului privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor se redactează în cel mult 20 de zile și se comunică de îndată. (3²) Hotărârile prevăzute la alin. (3¹) se publică în Buletinul Oficial al Consiliului Superior al Magistraturii și pe pagina de Internet a Consiliului Superior al Magistraturii în termen de 10 zile de la redactare.” (subl. n.), iar odată cu republicarea Legii nr.317/2004, în baza Legii nr.247/2005, art.30 a devenit art.29.

Ca atare, până la momentul modificării Legii nr.317/2004 prin Titlul XV art. I pct. 35 din Legea nr. 247/2005, nu exista obligația expresă a Consiliului Superior al Magistraturii de publicare a acestor hotărâri pe pagina sa de internet și nici nu s-a realizat în cauză dovada indubitabilă a posibilității de acces efectiv al publicului la conținutul acestor hotărâri, ulterior acestui moment legislativ însă, orice persoană putând avea acces

la identificarea și determinarea numerică a magistraților pentru care s-au emis hotărâri de înaintare a propunerii de numire/eliberare din funcție.

Eventuala neprelucrare a datelor publice corespunzător criteriilor pretinse de reclamantă nu poate fi imputată pârâtului, iar faptul că refuzul acestuia de a comunica informațiile în forma solicitată este fundamentat pe argumente parțial lipsite de fundament juridic, nu validează automat integral cererea dedusă judecătii, întrucât art.3 din Legea nr.544/2001 se referă la informații comunicate din oficiu sau la cerere, or dacă aceste informații există și sunt publicate din oficiu, conform art. 29 din Legea nr.317/2004, pârâtul nu mai poate fi constrâns la diseminarea acestor date corespunzător criteriilor solicitate.

În raport cu această evoluție legislativă a regimului juridic al numirii/transferului din funcția de procuror în cea de judecător și deopotrivă a regimului juridic de opozabilitate a actelor administrative emise de Consiliul Superior al Magistraturii în cadrul atribuțiilor privind cariera magistraților, Tribunalul reține că *este întemeiată în parte solicitarea reclamantei de comunicare de către autoritatea pârâtă depozitară a informațiilor constând în numărul și numele procurorilor pentru care Plenul CSM a dispus prin hotărâre înaintarea către Președintele României a propunerii de numire/transfer în funcția de judecător, atât aferent perioadei de la înființarea pârâtului până la data abrogării art. 69 din Legea nr.92/1992, cu modificările ulterioare, cât și aferent perioadei 2004-2005, în condițiile art. 59 din Legea nr. 303/2004 și ale art. 36 din Legea nr. 317/2004.*

Referitor la întrebarea a) din solicitarea adresată pârâtului – vizând identitatea și implicit numărul de procurori transferați în funcția de judecător, indiferent de gradul instanței, pentru care pârâtul CSM a înaintat Președintelui României propunerea de numire prin decret prezidențial a celor în cauză în funcția de judecător și s-au emis decretele de numire – Tribunalul reține că, în măsura în care privesc perioada ulterioară intrării în vigoare a art.29 din Legea nr.317/2004 în forma republicată, aceste informații sunt accesibile reclamantei exclusiv în baza hotărârilor de aprobare a cererilor de numire din funcția de procuror în funcția de judecător, adoptate de Plenul CSM și publicate pe pagina sa de internet, iar decretele de numire în funcția de judecător fiind, la rândul lor, publicate în Monitorul Oficial, neputându-se impune autorității publice în aceste condiții, prelucrarea unor informații deținute în forma pretinsă de solicitant.

Astfel, Tribunalul apreciază că nu orice informații de interes public și deținute de autoritatea publică sesizată se impun a fi comunicate la cerere *exclusiv prin prisma caracterului public*, din interpretarea întregului sistem normativ incident rezultând că *este importantă evaluarea accesului efectiv al solicitantului la aceste informații*, în condițiile în care nu i se poate impune autorității publice o sarcină suplimentară de prelucrare a informațiilor publice sau de comunicare a acestora în orice formă pretinsă de orice solicitant. În sens contrar, dreptul de acces la informațiile de interes public ar deveni excesiv și ar fi deturnat de la scopul consacării sale în ordinea de drept, în măsura în care orice persoană ar solicita aceleași informații în forme și criterii diverse de prelucrare statistică.

Chiar reclamanta arată, de altfel, că aceste informații sunt publicate pe site-ul CSM, astfel încât ceea ce solicită în fapt constituie doar o prelucrare a acestor informații în forma convenabilă propriilor interese, obligație care nu este prevăzută ca atare nici în dreptul intern, nici în reglementările Consiliului European. Astfel, în sensul art. 1 din Recomandarea Rec (2002)2 a Comitetului Miniștrilor către statele membre privind accesul la documentele publice, documentele publice sunt definite ca fiind „toate informațiile înregistrate în orice formă, elaborate, primite sau deținute de autoritățile publice și care au legătură cu funcția administrativă, excepție făcând documentele care sunt în curs de pregătire.”, iar principiul general privind accesul la documentele publice consacră dreptul de acces la documentele publice, garantat prin prezentul instrument, limitat la documentele care există. „O autoritate publică nu are obligația de a produce noi documente pentru a răspunde solicitării.”

În mod analog, textul normei interne, art.2 lit. b din Legea nr.544/2001 se referă la orice informație care privește activitățile sau rezultă din activitățile unei autorități sau instituții publice, „indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informației”, or modul de exprimare de către autoritatea publică pârâtă este chiar publicarea pe site-ul propriu a hotărârilor emise de Secția de judecatori de constatare a îndeplinirii condițiilor prevăzute de art.61 din Legea nr.303/2004 pentru numirea procurorilor în funcția de judecător, precum și a hotărârilor emise de Plenul CSM privind înaintarea către Președintele României a propunerii de eliberare din funcția de procuror și de numire în funcția de judecător, neputându-se nega de către reclamantă furnizarea din oficiu a acestor informații și accesul sau nemijlocit la prelucrarea acestora în scopul determinării identității și numărului procurorilor pentru care pârâtul CSM a înaintat Președintelui României propunerea de numire prin decret prezidențial a celor în cauză în funcția de judecător și consecutiv, neputându-se nega posibilitatea reclamantei de a determina inclusiv identitatea și numărul acestor magistrați pentru care au fost emise decretele de numire în funcția de judecător, fără a se putea reține în sarcina pârâtului o obligație de comunicare în acest sens.

În același sens, nu s-ar putea admite ideea că, dacă pentru soluționarea cererilor de numire a procurorilor în funcția de judecător după intrarea în vigoare a Legii nr.303/2004, hotărârile adoptate de CSM sunt accesibile publicului, fiind publicate și pe pagina de internet a autorității emitente, pentru același gen de solicitări, soluționate anterior intrării în vigoare a Legii nr.303/2004, nu s-ar justifica dreptul de acces al publicului pe simpla rațiune că nici un text al legii de organizare judecătorească nu dispunea în acest sens, similar art.29 raportat la art. 36 alin.(1) lit.a din Legea nr. 317/2004.

Analizând întrebarea b) din solicitarea adresată pârâtului – vizând identitatea procurorilor transferați în funcția de judecător, indiferent de gradul instanței, pentru care nu există până la momentul sesizării, hotărâri emise de pârâtul CSM care să fie transmise Președintelui României pentru emiterea decretelor de numire în funcție, potrivit propunerilor înaintate – Tribunalul apreciază că în primul rând se impune a lămuri, față de caracterul neclar al formulării de către reclamantă a sintagmei „procurori transferați în funcția de judecător”, împrejurarea că, odată cu intrarea în vigoare a Legilor nr.303/2004 și 317/2004, legiuitorul a renunțat la procedura „transferării procurorilor în funcțiile de

judecători”, care, astfel cum în mod corect a învederat pârâtul, revenea competenței Consiliului Superior al Magistraturii sub imperiul Legii nr. 92/1992, până la abrogarea art.69 a acestei legi, perioadă înăuntrul căreia Consiliul Superior al Magistraturii a analizat și propus numirea judecătorilor și procurorilor în funcție, de către Președintele României, nefiind incidentă nicio neconstituționalitate a acestei proceduri și fără ca în activitatea legii să intervină evenimente care să modifice sfera de aplicare/interpretare a instituției transferului în funcțiile din sistemul judiciar.

De altfel, această chestiune a fost supusă analizei instanței de control constituțional, în Decizia nr.726/2012 a Curții Constituționale, prin soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 69 alin.(2) teza finală din Legea nr.92/1992, în care s-a reținut că „Prin Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, legiuitorul a stabilit norme identice sau similare privind incompatibilitățile și interdicțiile aplicabile funcțiilor de procuror și de judecător, admiterea în magistratură și formarea profesională a judecătorilor și procurorilor, numirea judecătorilor și procurorilor, accesul procurorilor la funcția de judecător și al judecătorilor la funcția de procuror, drepturile și îndatoririle judecătorilor și procurorilor, răspunderea juridică a acestora.

Astfel, potrivit art. 47 din Legea nr. 92/1992, republicată: „Judecătorii și procurorii, cu excepția celor stagiari, sunt numiți prin decret al Președintelui României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii.” Legiuitorul, considerând că, în cazul transferării procurorilor în funcțiile de judecători, este îndeplinită condiția numirii prin decret al Președintelui României, în art. 49 din Legea nr. 92/1992, republicată, a prevăzut că „Depunerea jurământului nu este necesară în cazul transferului [...]”. De aceea, referitor la încălcarea art. 50 alin. (2) din Constituția din 1991, devenit art. 54 alin. (2) după revizuire, Curtea observă că această critică nu poate fi reținută, întrucât, potrivit art. 48 alin. 1 din Legea nr. 92/1992, magistrații au obligația depunerii jurământului înainte de a începe să exercite funcția de judecător sau procuror.

În fine, cu privire la înfrângerea prevederilor art. 16 din Constituția revizuită, așa cum s-a statuat constant în jurisprudența Curții Constituționale, principiul constituțional al egalității în drepturi se traduce prin reglementarea și aplicarea unui tratament juridic similar unor subiecte de drept aflate în situații juridice similare. În cauză, Curtea constată că judecătorii și procurorii se află în aceeași situație juridică prin statutul lor constituțional similar.

În aceste condiții, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, fiind îndeplinite condițiile de numire a magistraților, judecători și procurori.” (subl. n.)

Ca atare, Tribunalul nu poate acredita apărarea avansată de reclamantă vizând argumentele invocate de pârâtul CSM în exprimarea refuzului de comunicare a informațiilor solicitate, în condițiile în care nu problema interpretării de către fiecare din părțile litigante a statutului constituțional al procurorilor și al judecătorilor a fost dedusă judecății în cauza pendinte, instanța de contencios administrativ nefiind chemată și nici competentă să analizeze temeinicia criticilor de neconstituționalitate aduse de reclamantă interpretării date de autoritatea publică pârâtă textelor incidente din Legea nr.92/1992. Ceea ce trebuie să verifice în cauză instanța este realitatea și temeinicia obiectului

informațiilor solicitate, detinerea lor de către autoritatea sesizată și incidența unui eventual refuz nejustificat de asigurare a accesului efectiv la aceste informații.

În aceste condiții, se constată că ceea ce se solicită spre comunicare constituie în fapt o prelucrare statistică a datelor existente în evidențele Consiliului Superior al Magistraturii privind procurorii numiți în funcția de judecător, dar într-o formă diferită, potrivit unui criteriu cu care reclamanta nu poate proba că operează activitatea pârâtului, întrucât *activitatea administrativă a autorității publice pârâte se concretizează în acte administrative specifice, respectiv hotărâri emise de Plenul CSM sau de Secțiile sale, or ceea ce solicită reclamanta nu poate fi diseminat din activitatea pârâtului, în sensul art. 2 lit. b al Legii nr.544/2001.*

Nu se poate aprecia că pârâtul are obligația de a deține în baza sa de date, datele statistice *în forma solicitată de reclamantă*, respectiv ca număr de persoane transferate din funcția de procuror în funcția de judecător pentru care nu ar exista hotărâri de înaintare a propunerii de numire în funcția de judecător, care să fie transmise Președintelui României pentru emiterea decretelor de numire în funcție, potrivit propunerilor înaintate. Câtă vreme hotărârile CSM de numire/transfer în funcția de judecător sunt publicate în forma menționată anterior, este evident că orice persoană interesată poate prelucra aceste documente publice în scopul diseminării informațiilor în forma de care este interesat, neputându-se impune autorității pârâte furnizarea acestor informații în forma pretinsă, față de existența indubitabilă a unor surse alternative ușor accesibile, la care pârâtul putea doar să orienteze solicitantul.

Față de aceste considerente, Tribunalul apreciază că cererea este întemeiată în parte și va fi admisă ca atare, pârâtul urmând a fi obligat să furnizeze reclamantei aferent perioadei de la înființarea pârâtului până la data abrogării art. 69 din Legea nr.92/1992, cu modificările ulterioare, numărul și numele procurorilor pentru care pârâtul a dispus prin hotărâre înaintarea către Președintele României a propunerii de numire/transfer în funcția de judecător, precum și, aferent perioadei 2004-2005, numărul și numele procurorilor pentru care pârâtul a dispus prin hotărâre înaintarea către Președintele României a propunerii de numire/transfer în funcția de judecător, în condițiile art. 59 din Legea nr. 303/2004 și ale art. 36 din Legea nr. 317/2004

Cât privește cheltuielile de judecată, constatând culpa procesuală a autorității publice pârâte, în condițiile art.274 alin.(1) Cod pr. civ., Tribunalul o va obliga la plata către reclamantă, cu titlul de cheltuieli de judecată, a sumei de 350 lei, reprezentând onorariul avocațial suportat de aceasta (*f.130*), procedând cu privire la onorariul avocațial la aplicarea art. 276 Cod pr. civ., în raport cu admiterea în parte a acțiunii pendinte.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanta ASOCIAȚIA MAGISTRAȚILOR DIN ROMÂNIA, cu sediul în București, Bld. Regina Elisabeta nr. 53, et. 6, sector 5, în contradictoriu cu pârâtul CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII, cu sediul în București, Calea Plevnei nr. 141, sector 6.

Obligă pârâtul la comunicarea către reclamantă, aferent perioadei de la înființarea pârâtului până la data abrogării art. 69 din Legea nr.92/1992, cu modificările ulterioare, a numărului și numelor procurorilor pentru care pârâtul a dispus prin hotărâre înaintarea către Președintele României a propunerii de numire/transfer în funcția de judecător.

Obligă pârâtul la comunicarea către reclamantă, aferent perioadei 2004-2005, a numărului și numelor procurorilor pentru care pârâtul a dispus prin hotărâre înaintarea către Președintele României a propunerii de numire/transfer în funcția de judecător, în condițiile art. 59 din Legea nr. 303/2004 și ale art. 36 din Legea nr. 317/2004.

Respinge în rest acțiunea ca neîntemeiată.

Obligă pârâtul la plata către reclamantă a sumei de 350 lei, cu titlul de cheltuieli de judecată.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică azi, 27.03.2013.

PREȘEDINTE
LAVINIA MAGDALENA BULGARU
Pentru judecător aflat
în _____ semnează
Președintele de Secție

GREFIER
CARMEN DANIELA DIACONU
Pentru greșier aflat în funcție
în _____ semnează
Grefierul Șef

Red. Jud. L.M.B. - 08.10.2013 / Tehnored. Jud. L.M.B./4 ex

12 com / 11.10.2013